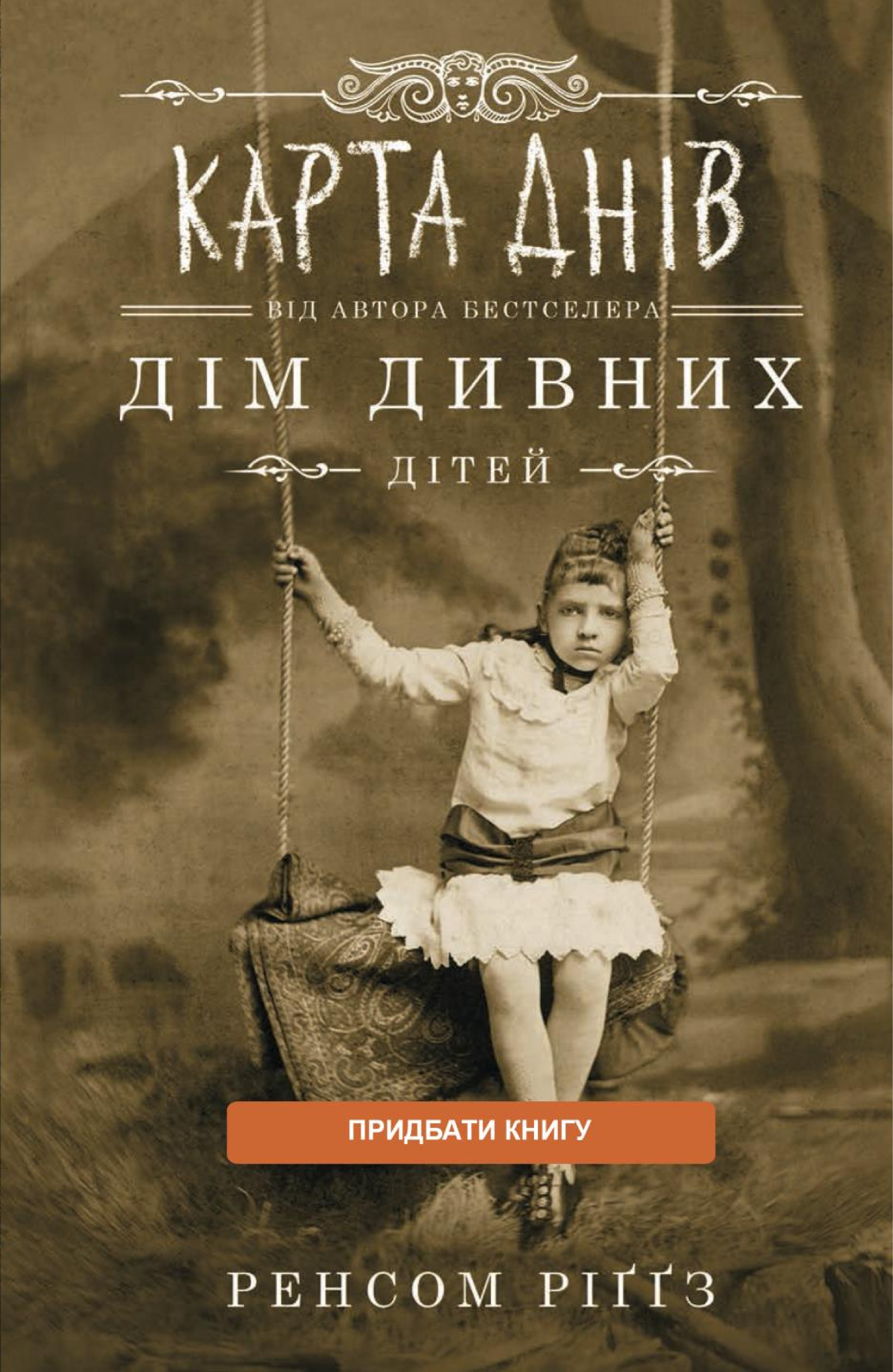

КАРТА ДНІВ

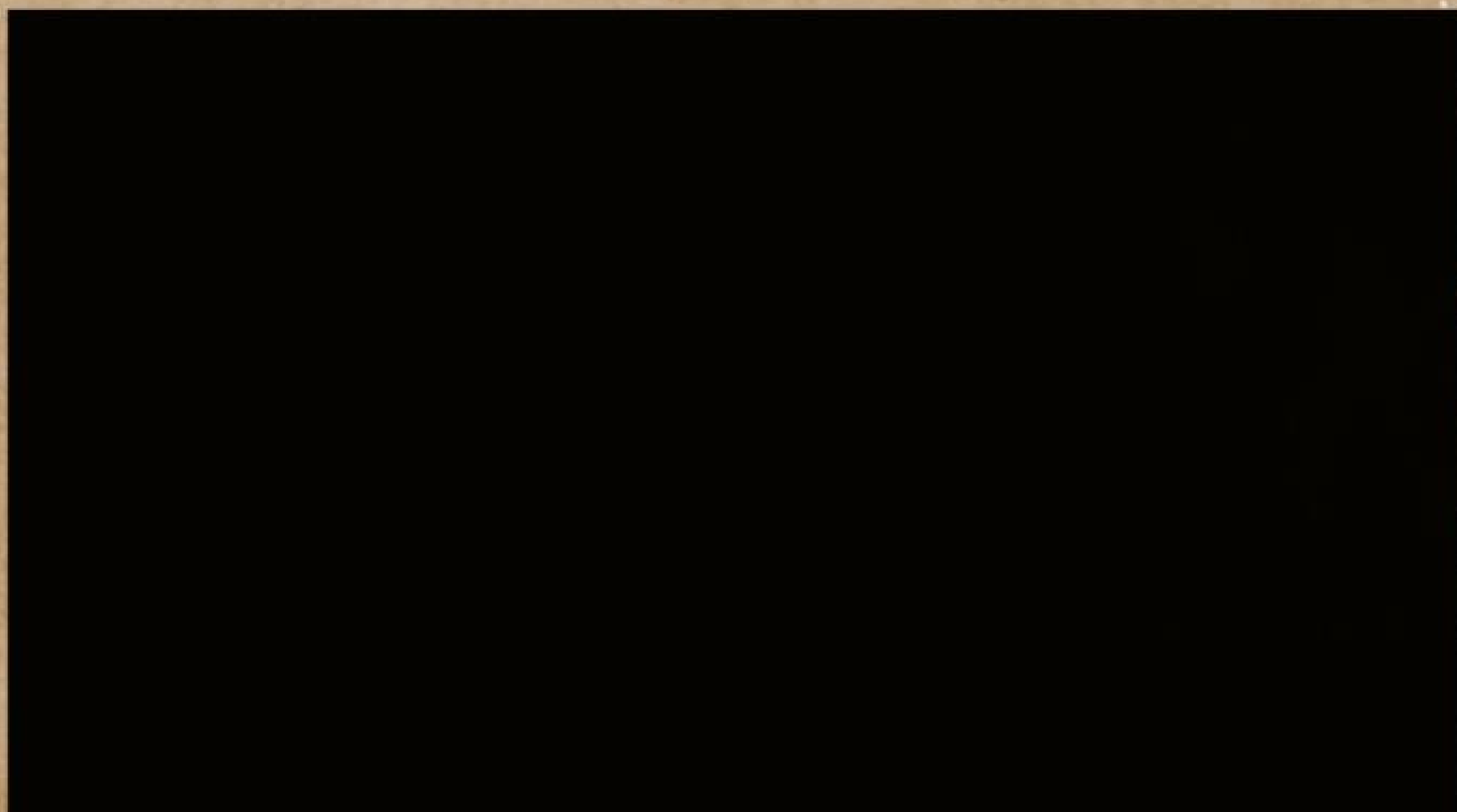
ВІД АВТОРА БЕСТСЕЛЕРА

ДІМ ДИВНИХ

ДІТЕЙ

ПРИДБАТИ КНИГУ

РЕНСОМ РІГГЗ

#КАРТАДНІВ

КАРТА ДНІВ

A MAP OF DAYS

THE FOURTH NOVEL OF

MISS PEREGRINE'S

PECULIAR CHILDREN

BY RANSOM RIGGS

DUTTON BOOKS

КАРТА ДНІВ

ВІД АВТОРА БЕСТСЕЛЕРА

ДІМ ДИВНИХ

ДІТЕЙ

РЕНСОМ РІГґЗ

ХАРКІВ 2019 КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
Р49

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Riggs R. A Map of Days: The Fourth Novel of Miss Peregrine's
Peculiar Children / Ransom Riggs. — Dutton Books, 2018. — 496 p.

Переклад з англійської Василя Чумака

Фото на с. 433 — з колекції *David Bass*;
на с. 449 — з колекції *Erin Waters*.

Печатка на с. 455 і с. 458
та обкладинка © Chad Michael Studio, 2018

ISBN 978-617-12-6305-5
ISBN 978-0-7352-3214-3 (англ.)

© Ransom Riggs, 2018
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

КАРТА ДНІВ

ΠΡΟΛΟΓ'

Ніколи ще не сумнівався я у своєму психічному здоров'ї так сильно, як тієї — найпершої — ночі, коли жінка-пташка з'явилася в супроводі своїх вихованців, щоб урятувати мене від божевільні. Отже, їду я на задньому сидінні машини моїх батьків, затиснутий між моїми мускулястими дядечками, — аж тут раз! — і посеред дороги, наче народжені моєю уявою, стоять непорушною стіною мої диво-друзі та сяють у променях дальнього світла наших фар, наче бойовий підрозділ ангелів.

Ми вдарили по гальмах. Хмара куряви накрила все, що було перед вітровим склом. Невже я начаклував собі їхніх двійників і зараз із глибини мого мозку назовні прорвалося щось схоже на мерехтливую голограму? Цієї миті я ладен був повірити в що завгодно, тільки не в те, що зараз тут знаходяться мої друзі. Для дивних, здавалося, не існувало нічого неможливого, але в їхньому візиті до мене я був упевнений найменше.

То був *мій* вибір — покинути Диявольський Акр та повернутися додому, куди моїм друзям дороги нема. Я сподівався, що після повернення зможу скласти в одне ціле оці такі різні фрагменти свого життя — повсякденні та дивні, звичайні та незвичайні.

І знову про неможливе: мій дідусь уже намагався жити одночасно на два світи, і йому це не вдалося, і, зрештою, він став чужим і для незвичайної своєї сім'ї, і для звичайної. Відмовившись надати перевагу одному способу життя над іншим, він програв і там, і там — що от-от мало трапитися і зі мною.

Я звів погляд на постать, котра наближалася до нас крізь напівпрозору завісу пилу.

— Та хто ви, к бісу, такі? — озвався мій батько.

— Альма Ле Фей Сапсан, — почулося у відповідь, — тимчасовий голова Ради імбрин та директорка цих дивних дітей. Ми вже зустрічалися, хоча я не очікую, що ви це запам'ятали. Діти, привітайтеся!

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Те, як наш мозок здатен сприймати щось нове або опиратися цьому, викликає здивування. Я от щойно був пережив найбільш сюрреалістичне літо, яке лише можна було собі уявити, — попострибавши по минулих століттях, попоприборкувавши невидимих монстрів, закохавшись у колишню подругу свого дідуся, що застрягла в часі, — та тільки тепер, опинившись у своєму безбарвному сьогодні, у своєму передмісті у Флориді, у будинку, де я виріс, я усвідомив нарешті всю неймовірність пережитого мною.

Тут зі мною був і Єнох, що розвалився на нашому бежевому розкладному дивані, знай посьорбуючи собі колу з келиха, який належав моєму батькові та на якому було зображено логотип американської футбольної команди «Тампа-Бей Баккенірс»; тут була й Олівія, котра відстебнула свої свинцеві черевики і тепер літала попід стелею, катаючись по колу на лопатях нашого вентилятора; тут були і Горацій та Г'ю, котрі розташувалися на нашій кухні — Горацій вивчав світлини на дверцятах холодильника, а Г'ю тим часом нишпорив у пошуках якогось перекусу; тут була і Клер, котра, від здивування відкривши обидва свої роти, витріщалася на величезну чорну громадину нашого настінного телевізора; тут був і Мілард — декор-журнали моєї матусі, коли він їх гортав, наче самі собою піднімалися понад кавовим столиком, зависали в повітрі та відкривалися, і тільки обриси його босих стоп, видавлені на нашому пухнастому килимі, свідчили, що то був саме він, а не якийсь полтергейст. Це була якась суміш світів, яку я тисячу разів уявляв собі, але ніколи навіть не мріяв, що таке можливо насправді. Але тут і зараз переді мною були мої До та Після, які вступили в конфлікт зі вселенськими силами.

Мілард уже намагався був пояснити мені, як так вийшло, що вони змогли опинитися тут, де, без сумніву, були в повній безпеці, не відчуваючи жодного страху. Знищення часової петлі в Диявольському Акрі, яке мало не вбило всіх нас, перезапустило їхні внутрішні годинники. Він так до кінця і не зрозумів чому, але тепер їм більше не загрожувала небезпека несподівано та катастрофічно постаріти під час надто довгого перебування в моєму часі. Віднині вони дорослішатимуть поступово, день у день, так само, як і я, а роки, які вони заборгували вічності, їм прощено, наче вони й не пропустили більшу частину двадцятого століття, знову та знову проживаючи один і той же щасливий день. Без сумніву, це було диво — безпрецедентний успіх у всій цій дивній історії, — і все ж, як виявилось, воно й наполовину не було настільки дивним для мене, як сам той факт, що вони взагалі опинилися тут: що поруч зі мною стояла Емма, моя чарівна та жвава Емма, чия рука сплелася з моєю, а її зеленкуваті очі сяяли, здивовано оглядаючи кімнату. Це була та сама Емма, про яку я так часто марив довгими самотніми тижнями, що минули звідтоді, як я повернувся додому. На ній була проста сіра сукня, що спадала нижче колін, важкі черевики на пласкій підшві, у яких вона могла і пробігтися, якщо було треба, а її піщано-рудувате волосся було зібране на потилиці в кінський хвостик. Десятиліття, проведені нею в стані залежності від чиеїсь волі, зробили її практичною до глибини душі, але ні ті обов'язки, ні той тягар років, які вона несла на собі, не спромоглися задути в ній ту молоду, дівочу іскру, що так яскраво осявала її зсередини. Емма була водночас і жорсткою, і м'якою; і огидною, і приємною; і старою, і молодою. І все це, що так незбагненно в ній перемішалось, я і любив у ній найбільше. В її душі вистачало місця для всього.

— Джейкобе?

Вона зверталася до мене. Я намагався відповісти, але моя голова саме загрузла в сипучих пісках моїх марень.

Вона помахала мені рукою, потім клацнула пальцями, і її великий палець заіскрився, наче то був креміль, яким щойно вдарили по кресалу. Від несподіванки я здригнувся і прийшов до тями.

— Ой, пробач, — відповів я.

— У яких хмарах ти літаєш?

— Я просто... — Тут я махнув розчепіреною п'ятірнею, наче згрібаючи павутиння, що висіло в повітрі. — Я такий радий бачити тебе, от і все.

Завершення фрази далось мені нелегко, наче я пробував утримати в руках одразу цілу дюжину повітряних кульок.

Її усмішка не змогла приховати легкого занепокоєння.

— Я знаю, це для тебе, напевне, надзвичайно дивно — те, як ми неждано тут опинилися. Сподіваюся, це не дуже тебе шокувало?

— Та ні. Ну, може, трохи. — Я кивнув у бік кімнати, де були всі. Веселий безлад супроводжував наших друзів скрізь, де б вони не з'являлись. — А ти впевнена, що я не сплю?

— А ти впевнений, що не сплю я? — Вона взяла мене за другу руку та міцно стисла її, і тепло та фізична справжність дівчини наче додали цьому світові особливої ваги. — Мені важко сказати, скільки разів, рік у рік, я уявляла собі, як навідуюсь у це містечко.

На якусь мить я відчув сум'яття, а потім... ну, звісно ж. Мій дідусь... Ейб жив тут іще до народження мого татуса; я вже бачив цю його флоридську адресу на тих листах, що зберігала Емма. Зараз її погляд блукав, наче вона мандрувала своїми спогадами, і я відчув непроханий спалах ревностів — крім того, я був усім цим збентежений. Вона, як і я, мала право на своє минуле, а також повне право почуватися вільним кораблем у тому штормовому морі, де зіткнулися наші світи.

А тим часом, ніби торнадо, до приміщення увірвалася пані Сапсан. Вона скинула із себе дорожній плащ, під яким виявилась яскрава жокейська блуза із зеленого твіду та брюки для верхової їзди, наче вона щойно прибула сюди верхи на коні. Перетинаючи кімнату, вона безперервно віддавала накази:

— Олівіє, спускайся звідти! Єноху, зніми ноги з дивана!

Потім показала на мене зігнутих пальцем і кивнула в бік кухні.

— Пане Портман, хочу звернути вашу увагу на деякі питання.

Емма пішла разом зі мною, тримаючи мене за руку, за що я був удячний їй: кімната ще й досі кружляла в мене перед очима.

— Може, харе вже лизатися? — гукнув Єнох навздогін. — Ми ж тільки прийшли!

Емма враз вільною рукою махнула в його бік та підсмалила йому волосся на маківці. Єнох сахнувся назад і став бити себе долонями по тліючому тімені. І сміх, який вирвався з моїх грудей, здалося, помітно освіжив мені голову.

Так, мої друзі були справжніми і вони були тут. А крім того, пані Сапсан сказала, що вони трохи погостюють у мене. Дізнаються трохи про сучасний світ. Влаштують собі канікули — чесно зароблені, якщо згадати злиденність Диявольського Акра, котрий став для них тимчасовим притулком, після того як було знищено їхній величний стародавній будинок на острові Кернгольм.

Звісно ж, вони були бажаними гостями і я був невимовно радий прийняти їх. Але як? Що робити з моїми батьками та дядьками, котрих у цю саму мить у гаражі стереже Бронвін? Це неможливо було вирішити одразу, тож я відклав це на потім.

Уже біля відчиненого холодильника пані Сапсан почала вичитувати Г'ю. Вони обоє у своєму вбранні цієї миті виглядали настільки недоречно поміж сучасного начиння з іржостійкої сталі та ребристих країв умеблювання модернової кухні моїх батьків, наче актори, які випадково забрели не на той знімальний майданчик. Г'ю розмахував шматком запакованого в поліетилен плетеного сиру й виправдовувався:

— Та тут уся їжа якась ненормальна, а я не їв уже кілька століть!

— Не перебільшуй, Г'ю, — заперечила пані Сапсан.

— А я не перебільшую! Востаннє ми снідали в Диявольському Акрі у 1886 році!

А потім, виходячи з нашої комори, озвався Горацій:

— Я завершив свою інвентаризацію і відверто шокований. Один мішечок харчової соди, одна бляшанка засолених сардин та одна коробка суміші для бісквітів, яка кишить довгоносиками. Уряд що, видає йому продукти за картками? Зараз війна?

— Ми зазвичай замовляємо їжу з доставкою, — відповів я, наблизившись до нього. — Мої батьки по-справжньому не готують.

— Тоді навіщо їм оця офігенно велика кухня? — вигукнув Горацій. — Може, я і досвідчений шеф-кухар, але я не можу зробити щось із нічого!

Правда була в тому, що мій батько побачив колись оцю кухню в якомусь дизайнерському журналі й вирішив, що повинен її мати. Він виправдовував витрати на її придбання тим, що вони окупляться, щойно він навчиться готувати та почне влаштовувати казкові кулінарні вечірки для всієї сім'ї, але, як і більшість його планів, ця затія також провалилася вже після кількох уроків кулінарії. Тож тепер ми мали цю надзвичайно дорогу кухню, яку використовували переважно, щоби приготувати заморожені напівфабрикати або розігріти вчорашню доставку. Та, замість сказати це вголос, я просто знизав плечима.

— Я впевнена, у найближчі п'ять хвилин від голоду ви не помрете, — сказала пані Сапсан та вигнала з кухні обох: і Горація, і Г'ю.

— Отже, так, — звернулася вона потім до мене. — Я бачила, вас трохи похитувало, пане Портман. Із вами *все* гаразд?

— Із кожною хвилиною дедалі краще, — відповів я дещо збентежено.

— Імовірно, це у вас легкий напад петельного десинхронізу, — заявила пані Сапсан. — Певні процеси уповільнились. Це абсолютно нормально для мандрівників у часі, особливо для новачків.

Усе це вона мені казала через плече, ні на мить не припиняючи ходити по кухні та зазирати до кожної кухонної шафки.

— Симптоми зазвичай безсистемні, хоча й не завжди. Як довго ви вже відчуваєте запаморочення?

— Звідтоді, як ви тут з'явилися. Але, правда, зі мною все добре...

— Як щодо виразок, патологічних наростів, мігрень?

— Нема.

— Раптове порушення розумової діяльності?

— А-а... це коли щось із пам'яттю?

— Петельний десинхроноз, якщо його не лікувати, це не жарт, пане Портман. Від цього навіть помирають. О! Печиво! — це вона знайшла в одній із шафок коробочку з печивом, витрусила одну штуку собі на долоню та відправила її до рота.

— А слимаки в калі? — продовжила вона, пережовуючи.

Я ледве не вдавився сміхом:

— Нема.

— Незапланована вагітність?

Емма відсахнулася:

— Ви приколюєтесь!

— Наскільки нам відомо, принаймні один раз таке вже було, — сказала пані Сапсан. Вона відклала коробку з печивом та пильно подивилася мені в очі. — Та особа була чоловіком.

— Я не вагітний! — заявив я доволі голосно.

— І слава богу! — почулося з вітальні.

Пані Сапсан поплескала мене по плечі:

— Схоже, що ви чистий. Однак, я повинна була вас попередити.

— І добре, що ви не зробили цього раніше, — відказав я, подумавши, що інакше це перетворило б мене на параноїка, котрий ще місяць тому почав би потайки робити тести на вагітність та вишукувати слимаків у власному калі. І мої батьки вже давно запроторили б мене до якоїсь психіатричної лікарні.

— Доволі чесно, — підсумувала пані Сапсан. — А тепер, перш ніж ми зможемо розслабитися та насолодитися компанією одне одного, поговорімо про справи.

І вона почала кроками описувати вузьке коло між двокамерною духовкою та кухонною раковиною.

— Пункт перший: безпека та захист. Я вже дослідила периметр будинку. Усе нібито спокійно, але зовнішність буває оманливою. Чи є щось, що я повинна знати про ваших сусідів?

— Що, наприклад?

— Кримінальне минуле? Схильність до насильства? Колекції вогнепальної зброї?

У нас було лише двоє сусідів: древня, як світ, місіс Мелловруз — прикута до інвалідного візка вісімдесятирічна жінка, котра покидала свій будинок тільки за допомогою доглядаль-

ниці, що жила разом із нею, та одна німецька пара, котра більшу частину року проводила десь у іншому місці, залишаючи свій дім, свій велетенський «Макменшн» у стилі Кейп-Код, порожнім весь час, окрім зими.

— Місіс Мелловруз може проявляти надмірну цікавість, — повідомив я. — Але поки прямо в неї під вікнами не з'явиться хтось обурливо дивний, думаю, клопоту вона нам не завдасть.

— Прийнято, — погодилась пані Сапсан. — Пункт другий: чи не відчували ви, звідтоді як повернулися додому, присутності порожняків?

Я відчув, як у мене підскочив тиск при тому слові, яке вже протягом кількох тижнів не торкалося ні моїх вуст, ні моїх думок.

— Ні, — відказав я швидко. — А що? Були нові напади?

— Ні, не було. Навіть нічого про них не чути. Але це мене і тривожить. А тепер про вашу сім'ю...

— А хіба ми їх не всіх повбивали чи полонили в Диявольсько-му Акрі? — зауважив я, не готовий так миттєво залишати тему порожняків.

— Не всіх. Після нашої перемоги невелика група їх разом із деякими витворами врятувалася, і ми думаємо, що вони втекли до Америки. І хоча я й сумніваюся, що вони коли-небудь наблизяться до вас *особисто* — насмілюся висловити думку, що вони засвоїли попередній урок, — та все ж, можу припустити, що вони знову щось затівають. Додаткова обережність зайвою не буде.

— Вони *бояться* тебе, Джейкобе, — з гордістю промовила Емма.

— Бояться? — спитав я.

— Після такого прочухана, що ти їм дав, вони були б дурні, якби не боялися, — з іншого краю кухні пролунав голос Міларда.

— Виховані люди не підслуховують особисті розмови! — гнівно зауважила пані Сапсан.

— Я не підслуховував — я зголоднів. А ще, мене послали попросити вас не викрадати в нас Джейкоба. Ми ж таки пройшли страшенно довгий шлях, щоб побачитися з ним.

— Вони дуже скучили за Джейкобом, — звернулася до пані Сапсан Емма. — Майже як я.

— Здається, настав час звернутися вам до всіх, — мовила до мене пані Сапсан. — Виступіть із вітальною промовою. Викладіть їм основні правила.

— Основні правила? — здивувався я. — Які саме?

— Вони — мої вихованці, пане Портман, але це — *ваше* місто і *ваш* час. Мені буде необхідна ваша допомога, щоб не дати їм ускочити в халепу.

— Просто не забувай їх годувати, — додала Емма.

Я повернувся до пані Сапсан:

— А що ви казали про мою сім'ю?

Не можна ж назавжди залишати їх в'язнями в гаражі, і мене хвилювало те, як ми збираємося з ними вчинити.

— Не хвилюйтеся, — заспокоїла мене пані Сапсан, — Бронвін тримає ситуацію під контролем.

Та ледве ці слова злетіли з її губ, як із боку гаража почувся неймовірний гуркіт, наче впала стіна. Від струсу окуляри, що лежали на полиці коло дверей, котрі вели в гараж, полетіли на підлогу та розбилися.

— Схоже, що ситуація зовсім *не* під контролем, — прокоментував подію Мілард.

А ми вже бігли.

* * *

— Усім лишатися на місці! — заволала пані Сапсан у бік вітальні.

Я рвонув із кухні в кінець холу, Емма зразу за мною. Мене переповнював адреналін. Я навіть не знав, що побачу, коли ми забігали до гаража. Дим? Кров? Звук був як від вибуху, але чого я ніяк не міг передбачити, так це те, що знайду своїх батьків і дядьків у нашій машині в повній відключці та блаженно-тихими, наче сонні немовлята. Задньою своєю частиною автомобіль знаходився у величезній ум'ятині, яку він зробив в опущених ролетних воротах гаража, а бетонна підлога навколо була засіяна уламками розбитої задньої фари. Двигун був увімкнений та працював на холостому ході.

Бронвін стояла біля передньої частини авто з відірваним бампером напереваги.

— Ой, мені так шкода. Я не знаю, що трапилося, — промовила вона та випустила бампер, і той упав із розкотистим «дзен-н-нь».

Усвідомлюючи, що мені необхідно заглушити двигун, перш ніж ми всі тут почадіємо, я підбіг до дверцят із боку водія. Ручку було заблоковано. Ну, звісно ж: моя сім'я зачинилася від Бронвін. Я впевнений, вони були нажахані.

— Я можу відчинити, — озвалася Бронвін. — Відійди назад!

Вона вперлася ногами та схопилася обома руками за ручку.

— Що ти?.. — Я ще не встиг спитати, а вона одним потужним ривком угору вже вирвала дверцята, зірвавши їх із завіс. Але, враховуючи їхню вагу та прикладену до них енергію, дверцята не припинили свій рух, а, вирвавшись із рук дівчини, пролетіли через усе приміщення та врізалися в дальню стіну, пробивши її. Я навіть відчув, як ударна хвиля від зіткнення штовхнула мене назад.

— Ой, попала, — пролепетала Бронвін у відносній тиші (якщо не рахувати роботи двигуна на нульовій передачі).

Гараж почав нагадувати мені деякі з тих розбомблених будівель, що я бачив у Лондоні під час війни.

— Бронвін! — крикнула Емма, опускаючи руки, якими щойно прикривала собі маківку. — Ти ледве не відірвала комусь голову!

Я пірнув в отвір, що виник на місці вирваних дверцят, потягнувся рукою повз сплячого батька, що знай собі хропів, та вирвав ключі із замка запалювання. Моя мати спала в батька на плечі. На задньому сидінні в обіймах одне одного спали мої дядьки. Незважаючи на гамір навколо, ніхто з тих, хто в машині, навіть не ворухнувся. Я знав лише один засіб, який міг угаляти людей у такий глибокий сон, — це порошкоподібний виріб Матінки Пилок. Коли я виліз із машини, то побачив Бронвін, котра тримала в руці кисет із цим засобом та намагалася пояснити, що сталося.

— Той чоловік іззаду, — промовила вона, показуючи пальцем на мого дядька Боббі, — я бачила, як він дістав свій... маленький такий...

Вона дістала з кишені дядьків телефон.

— Мобільник, — підказав я.

— Точно, його, — продовжувала вона. — Так я його відібрала. І тоді вони так оскаженіли, як зграя тхорів у мішку. І тоді я зробила так, як пані Сапсан мені показувала...

— Ти застосувала порошок? — спитала пані Сапсан.

— Я дмухнула ним точно на них, але вони не заснули одразу. Джейкобів тато завів машину, але замість поїхати вперед, він... він... — Бронвін показала рукою на пом'яті гаражні ворота. Слова в неї закінчилися.

Пані Сапсан погладила її по руці:

— Усе гаразд, дорогенька. Ти все зробила правильно і точно.

— Ага, — озвався Єнох. — Точно в *стіну*.

Ми озирнулися та побачили інших дітей, які спостерігали за нами, щільно збившись у проході до вітальні.

— Я наказувала всім лишатися на місці, — зауважила пані Сапсан.

— Після *такого*? — заперечив Єнох.

— Пробач мені, Джейкобе, — звернулася до мене Бронвін. — Вони так сварилися, і я не знала, що робити. Я ж не зашкодила їм?

— Гадаю, ні, — відповів я. Я вже колись був випробував на собі солодкий сон, викликаний порошком Матінки Пилок, і цей гараж був не найгіршим місцем, щоби комусь провести в ньому ще кілька годин. — Можу я побачити телефон мого дядька?

Бронвін передала його мені. Екран був розбитий і вкритий тріщинами, схожими на павутину, але, коли засвітився, виявився читабельним. На ньому я побачив низку есемесок від моєї тітки:

«Що сталося?»

«Коли будеш дома?»

«Все ОК?»

У відповідь дядько Боббі почав був набирати «ВИКЛИЧ КОПІВ», а потім, вочевидь, збагнув, що він і сам легко міг би їх викликати. Але Бронвін забрала в нього телефон, перш ніж він устиг. Якби вона спізнилася хоч на кілька секунд, до нас, либонь, навідалися би спецпризначенці. У мене аж у грудях здавило,

коли я зрозумів, як легко наше становище могло стати небезпечним та складним. «Блін, — подумав я, переводячи погляд із розбитого автомобіля на розбиту стіну, а з неї на розбиті гаражні ворота. — Уже стало».

— Не хвилюйся, Джейкобе. Я справлялася і з набагато гіршими ситуаціями. — Пані Сапсан походжала навколо автомобіля, оцінюючи збитки. — Твоя сім'я міцно спатиме аж до ранку, і, наскільки зауважити, нам слід спробувати зробити так само.

— А що потім? — стривожено запитав я. І вже почав пітніти: у гаражі з некондиційованим повітрям було задусно.

— Коли вони прокинуться, я зітру їхні останні спогади та відправлю твоїх дядьків по домівках.

— А що як вони?..

— Я поясню їм, що ми — далекі родичі з боку батька, приїхали з Європи, щоб ушанувати пам'ять Ейба на його могилі. А що стосується твоєї відправки до психіатричної лікарні, то тепер ти почуваєшся набагато краще і відповідного лікування там не потребуєш.

— А що?..

— О, ще й як повірять; звичайні дуже добре піддаються навіюванню після стирання пам'яті. Можливо, я могла б навіть переконати їх, що ми — гості з колонії на Місяці.

— Пані Сапсан, будь ласка, припиніть.

Вона посміхнулася:

— Мої вибачення. Століття в ролі директорки привчають передбачати запитання з практичних міркувань. А тепер, діти, ходімо: нам необхідно обговорити правила поведінки на наступні кілька днів. Нам багато треба вивчити про теперішній час, а часу в нас тепер на це вивчення немає.

Вона стала виштовхувати дітей із гаража, а вони тим часом закидали її питаннями та скаргами:

— А як надовго ми тут? — запитувала Олівія.

— А можна нам уранці сходити роздивитися все навколо? — запитувала Клер.

— Я хотів би з'їсти що-небудь, перш ніж зникну з лиця Землі, — скаржився Мілард.

Дуже скоро я залишився в гаражі сам, забарившись почасти тому, що мені було неспокійно на душі через необхідність покинути тут свою сім'ю на всю ніч, а також тому, що я переживав через неunikне стирання їхньої пам'яті. Пані Сапсан здавалася впевненою, але цього разу стирання повинне бути більшим за те, яке вона проводила на них у Лондоні, коли з їхньої пам'яті було видалено лише близько десяти хвилин. Що коли вона не зітре достатньо або ж зітре забагато? Що коли мій тато забуде все, що він знав про птахів, або моя мама цілковито забуде французьку мову, яку вона вивчала в коледжі?

Хвилину я дивився, як вони сплять, і на душі було важко. Раптом я відчув себе стривоженим дорослим, тоді як моя сім'я здавалася мені маленькими дітьми — вразливими, сумирними, трохи заслиненими.

Можливо, був інший шлях.

Крізь відчинені двері наполовину висунулась Емма:

— Усе окей? Я думаю, хлопці вчинять заколот, якщо якнайшоріше не з'явиться вечеря.

— Я не впевнений, що повинен залишити їх, — сказав я, кивнувши на мою сім'ю.

— Вони нікуди не підуть, і за ними не треба наглядати. З отриманою дозою вони, не чуючи ніг, спатимуть аж до за-втрашнього полудня.

— Я знаю. Просто... мені трохи неспокійно на душі.

— Ти не повинен переживати, — вона підійшла і стала поряд, — це не твоя провина. Узагалі.

Я кивнув:

— Це здається трохи сумним — усе це.

— Що саме?

— Що син Ейба Портмана ніколи не дізнається, яким незвичайним чоловіком був його батько.

Емма поклала мою руку собі на плечі, опинившись так у моїх обіймах.

— Я думаю, що в сто разів сумніше те, що він ніколи не дізнається, яким незвичайним чоловіком є його син.

І щойно я нахилився, щоби поцілувати її, як у моїй кишені задзижчав телефон мого дядька. Ми обоє від несподіванки

здригнулися. Я дістав його та прочитав нову есемеску від моєї тітки:

«Дурко Дж уже в дуриці?»

— Що це? — спитала Емма.

— Нічого важливого.

Я знову поклав телефон до кишені та став обличчям до дверей.

І несподівано ідея залишити свою сім'ю в гаражі на цілу ніч здалася мені не такою вже й поганою.

— Ходімо придумаємо щось із вечерею.

— Ти впевнений? — спитала Емма.

— Цілком.

Коли ми виходили, я вимкнув світло.

* * *

Я запропонував замовити піцу — там, де є пізня доставка. Лише деякі з дітей знали взагалі, що таке піца, а слово «доставка» було для них абсолютно чужинське поняття.

— Її готують *десь* та приносять тобі *додому*? — спитав Горацій, наче сама думка про це певною мірою була ганебною.

А Бронвін запитала:

— Піца — це щось із флоридської кухні?

— Не зовсім, — відповів я. — Але повірте, вона вам сподобається.

Я подзвонив у прийом групових замовлень, і ми у вітальні повсідалися на кушетках та стільцях чекати, поки привезуть. Пані Сапсан прошепотіла мені на вухо: «Гадаю, зараз саме час для твоєї промови». І, не чекаючи на відповідь, вона прочистила горло та оголосила на всю кімнату, що я хочу щось сказати. Тож я підвівся та почав дещо незграбно імпровізувати:

— Я такий радий, що всі ви тут. Не впевнений, чи відомо вам, куди моя сім'я везла мене цього вечора, але то було не дуже хороше місце. Я маю на увазі... — завагався я. — Я маю на увазі, воно може бути хорошим для *деяких* людей, ну там, знаєте, зі справжніми психічними проблемами, але... коротше, народе, ви врятували мою жопу.

Пані Сапсан насупила брови.

— А ти врятував *наші*... зади, — відказала Бронвін, зиркнувши на директорку. — Ми тільки повернули борг.

— Ну... дякую. Коли ви тільки з'явилися, я подумав, що ви сон. Звідтоді, як ми зустрілися, я безперервно мріяв про те, щоб ви до мене завітали. Тож було доволі важко повірити, що це відбувається насправді. Хай там як, річ у тому, що ви *тут*, і я сподіваюсь, що ви будете почуватися тут такими ж бажаними, як почувався я у вас, коли прийшов був, щоб залишитися у вашій часовій петлі.

Несподівано засоромившись, я різко опустив голову та уп'явся поглядом у підлогу:

— Тож, загалом, вражений, що ви тут. Люблю вас, народе. Кінець.

— Ми теж тебе любимо! — вигукнула Клер, зіскочила зі свого місця та побігла мене обнімати. Зразу ж до неї приєдналися Олівія та Бронвін, а за мить уже майже всі намагалися задушити мене у ведмежих обіймах.

— Ми дуже щасливі, що ми тут, — сказала Клер.

— А не в Диявольському Акрі, — додав Горацій.

— Ми завжди будемо дуже весело проводити час! — проспівала Олівія.

— Пробач, ми зламали частину твого будинку, — озвалася Бронвін.

— Що означає «ми»? — запитав Єнох.

— Не можу дихати... — Я хапнув ротом повітря. — Сильно здавили...

Юрба навколо трохи розступилася, щоб я міг дихнути. І тоді в щілину, що утворилася, увіз Г'ю та штовхнув мене в груди:

— Ти ж знаєш, що ми не *всі* тут, правда ж?

Навколо нього швидкі нервові кола нарізала самотня бджола. Усі подалися назад, даючи Г'ю та його сердитій бджолі певний простір.

— Коли ти сказав, що радий, що ми були *усі*, — так ми тут не всі.

Мені вистачило миті, щоби зрозуміти, *що* він мав на увазі, і тоді мені стало соромно.

— Пробач мені, Г'ю. Я не забув про Фіону.

Він подивився вниз, на свої пухнасті смугасті шкарпетки:

— Інколи мені здається, наче всі, крім мене, про неї забули.

Його нижня губа затремтіла, і тоді він міцно стис кулаки, щоби припинити це.

— Вона не мертва, ти ж знаєш, — продовжив він.

— Сподіваюсь, це правда.

Він із викликом глянув мені просто в очі:

— Не мертва.

— Окей. Не мертва.

— Я дуже сумую за нею, Джейкобе.

— Ми всі сумуємо, — відказав я. — Я не забув її й ніколи не забував.

— Вибачення прийнято, — сказав Г'ю, затим витер собі обличчя, повернувся на підборах та вийшов із кімнати.

— Повірте мені, — озвався Мілард за мить, — це був прогрес.

— Тепер він із нами навіть не розмовлятиме, — промовила Емма. — Він розлючений і не захоче дивитися правді в очі.

— А ви не думаєте, що, припустімо, Фіона могла якось вижити? — спитав я.

— Я оцінив би це як малоймовірне, — відповів Мілард.

Пані Сапсан поморщилася та приклала пальця до губ, безшумно ковзнула до нас через усю кімнату, поклала нам руки на спини та почала таємну нараду.

— Ми відправили запит до кожної часової петлі та до кожної громади дивних, із якими ми контактуємо, — повідомила вона тихо. — Ми розповсюдили офіційні комюніке, інформаційні бюлетені, фотографії, детальний опис Фіони. Я навіть відправила голубиних скаутів пані Королик, щоб вони там оглянули всі ліси. Досі нічого.

Мілард зітхнув:

— Якби вона, бідолашна, була жива, хіба вона б уже не з'явилася тут? Нас неважко знайти.

— Я теж так думаю, — сказав я. — А ніхто не пробував шукати її... м-м?..

— Її тіло? — спитав Мілард.

— Міларде, будь ласка, — обурилася директорка.

— Це було неделікатно? Мені слід було вибрати менш точний термін?

— Просто розмовляй *тихіше*, — шикнула на нього пані Сапсан.

Міларду не бракувало почуттів; просто йому не завжди вдавалося брати до уваги почуття інших.

— Падіння, яке, можливо, убило Фіону, — продовжив Мілард, — сталося в часовій петлі, розташованій у звіринці пані Королик, котрий звідтоді лежить у руїнах. Якщо її тіло було там, його вже неможливо відновити.

— Я от усе думаю, чи проводити поминки, — промовила пані Сапсан. — Але я не можу навіть порушити цю тему без того, щоб у Г'ю не стався новий напад депресії. Боюся, що, якщо ми будемо тиснути на нього надто сильно...

— Він навіть не приймає більше нових бджіл, — зауважив Мілард. — Каже, що не зможе полюбити їх так само, як тих, котрі бачили Фіону, тому він тримає тільки тих, які на сьогодні мають уже доволі похилий вік.

— Схоже, що зміна обстановки може піти йому на користь, — висловив я надію.

І в цю мить пролунав дверний дзвінок. І саме вчасно, бо загальний настрій у кімнаті з кожною секундою дедалі погіршувався.

Клер та Бронвін спробували піти за мною до входних дверей, але пані Сапсан перехопила їх.

— О, я так не думаю! Ви ще не готові розмовляти зі звичайними.

Я не думав, що був великий ризик у їхній зустрічі з розносником піци... поки не відчинив двері та не побачив там хлопця, якого я знав зі школи та який у цей момент балансував стопкою коробок із піцою в руках.

— Дев'яносто чотири шістдесят, — пробубонів він, а потім, упізнавши мене, кивнув: — О, блін! Портман?

— Джастін! Овва!

Його звали Джастін Пампертон, хоча всі його називали Памперс. Він був одним із тих обкурених скейтбордистів, які часто каталися на наших шкільних паркувальних майданчиках.

— Гарно виглядаєш, — продовжив він. — Тобі, типу, вже краще?

— Ти про що? — поцікавився я, хоча насправді й не хотів знати, що він мав на увазі, тому намагався відрахувати йому гроші якнайшвидше. (Перед цим я пограбував ту шухляду в комоді моїх батьків, де вони серед шкарпеток завжди тримали пару сотень баксів у ничці.)

— Гомонять, що ти, типу, *зійшов із рейок*. Без образ.

— А-а... ні, — відповів я. — Я в порядку.

— Правда, — кивнув він на знак згоди, наче тупа покиван-
статуетка. — Бо те, що я чув, було...

Він зупинився на половині речення: у домі хтось засміявся.

— Чуваче, у тебе просто зараз вечірка?

Я взяв піцу та запхав купюри йому в руку:

— Щось таке. Тримай бабло.

— Із *дівками*? — Він спробував зазирнути всередину, але я став перед ним. — Я кінчаю за годину. Можу захопити пива...

Я ще ніколи не хотів так сильно скинути когось зі своєї веранди.

— Пробач, це мої особисті справи.

На нього це справило враження:

— Удачі тобі, друже! — Він підняв руку, щоб «дати п'ять», але тут до нього дійшло, що в мене руки зайняті піцою, тож він стис долоню в кулак та потряс ним. — Побачимось за тиждень, Портмане.

— За тиждень?

— *Школа*, бро! На якій планеті ти живеш?!

І він, похитуючи головою та сміючись сам до себе, побіг підтюпцем до свого хетчбека, що весь цей час тихо диркав собі на холостих обертах.

* * *

Коли піцу було розподілено, розмови припинилися та протягом аж цілих трьох хвилин чулося тільки плямкання губ і ненавмисне задоволене порохкування. Під час цього відносного затишшя я все повторював у голові слова Джастіна. До школи тиждень,

а я про це якось забув. Іще до того, як мої батьки дійшли висновку, що я божевільний, та пробували ізолювати мене, я вирішив був повернутися до школи.

Мій план полягав у тому, щоб залишатися вдома рівно стільки, скільки необхідно буде для закінчення школи, а потім злізти до Лондона — і таким чином я міг би знову бути з Еммою та моїми друзями. Але тепер мої друзі — такі далекі, як я думав, — і їхній світ — такий недоступний, як я думав, — опинилися в мене на порозі, і все змінилося за одну ніч. Тепер мої друзі могли вільно мандрувати скрізь (і в будь-який час), де б захотіли. Чи міг я тепер уявити себе щодня на нескінченних уроках, перервах на ланч та обов'язкових зборах, тоді як оце все чекало й на мене?

Може й ні, але саме в той момент вирішити це було доволі складно — із піцою на колінах та головою на плечах, яка йшла обертом від можливих перспектив. До школи залишався ще цілий тиждень. Час був. А просто *тоді* все, що я мав робити, це їсти та насолоджуватися компанією своїх друзів.

— Це найкраща їжа у світі! — заявила Клер із повним ротом розтопленого тягучого сиру. — Я тепер їстиму це щовечора!

— Ні, якщо хочеш прожити ще хоч тиждень, — прокоменгував Горацій, із досконалою точністю вибираючи маслини зі своєї скибочки. — Тут солі більше, ніж у всьому Мертвому морі.

— Боїшся розжиріти? — розсміявся Єнох. — Жирний Горацій. Я хотів би на це глянути.

— Я боюсь, що мене *рознесе*, — поправив Горацій. — Моє вбрання скроєне в строгому стилі, на відміну від мішків, у які вдягаєтесь ви.

Єнох оглянув свій одяг — сіра, без коміра, сорочка під чорним жилетом, обшарпані чорні штани та лаковані шкіряні туфлі, які давно втратили свій блиск.

— Я придбав це в *Парі*, — слово «Париж» він вимовив на французький лад, із відповідним акцентом, — в одного модного хлопця, котрому воно більше не було потрібне.

— У *мертвого* хлопця, — вставила Клер, і її губи скривилися від огиди.

— Похоронні салони — це найкращі секонд-хенд-бутики у світі, — заперечив Єнох, відкушуючи величезний шмат піци. — Просто треба встигнути забрати одяг до того, як його тимчасовий власник почне гнити.

— Ну от, весь апетит перебив, — пробурчав Горацій, пожбуривши свою тарілку на кавовий столик.

— Візьми й доїж! — насварилася на нього пані Сапсан. — Ми не марнуємо їжу!

Горацій зітхнув і знову взявся за тарілку.

— Інколи я заздрю Нулінгсу, він міг би набрати зайвих сто фунтів¹, і ніхто цього б не помітив.

— Я доволі стрункий, до твого відома, — озвався Мілард, а затим пролунав звук, наче хтось ляснув себе долонею по голому череву. — Підійди помацай, якщо не віриш.

— Я пас, дякую.

— Заради пташки, одягнися, Міларде, — проказала пані Сапсан. — *Що* я казала про непотрібну наготу?

— Яке це має значення, якщо мене ніхто не бачить? — заперечив Мілард.

— Це поганий смак.

— Але тут так спекотно!

— *Негайно*, пане Нулінгс!

Мілард підвівся із кушетки та, легким вітерцем прошелестівши мимо нас, пробурчав щось про якихось «святенниць», а за хвилину повернувся з нетуго намотаним на поясі банним рушником. Але пані Сапсан цей варіант також не прийняла та відправила Міларда назад. Коли той повернувся вдруге, то на ньому вже було те, що він поцупив із своєї особистої шафи: туристські чоботи, шерстяні штани, пальто, шарф, шапка та рукавички.

— Міларде, *так* тебе вб'є тепловий удар! — вигукнула Бронвін.

— Зате ніхто не муситиме уявляти мене в костюмі Адама! — відказав він, і це справило бажаний ефект на пані Сапсан, розізливши її. Вона заявила, що їй наразі треба ще раз перевірити стан нашої зовнішньої безпеки, та вийшла із кімнати.

¹ В англomовних країнах фунт — це одиниця вимірювання маси, що, як правило, дорівнює 0,45 кг. (*Тут і далі прим. перекл.*)

Вибухнув сміх, який перед цим більшості з нас ледве вдавалося стримувати.

— Ти бачив її обличчя? — спитав Єнох. — Вона ладна була тебе вбити, Нулінґсе!

Динаміка стосунків між дітьми та пані Сапсан трохи зсунулася в іншу площину. Тепер вони здавалися *більше* схожими на тінейджерів — справжніх, які помалу починали вже піддавати сумніву її авторитет.

— Ви всі невиховані! — крикнула Клер. — Припиніть негайно!

Отже, не *всі* сумнівалися в авторитеті їхньої директорки.

— А не здається тобі докучливим, коли тебе повчають через якусь дрібничку? — запитав Мілард.

— *Дрібничку!* — вигукнув Єнох та знову вибухнув сміхом. — У Міларда там дріб... ай!

Це Клер укусила його за плече своїм ротом на потилиці, і поки Єнох потирав те місце, вона відповіла Міларду:

— Ні, мені *не* здається. І це *дивно* з твого боку, що в змішаній компанії ти голий без усякої поважної причини.

— А, дурня, — не погодився Мілард. — Чи непокоїть це когось іще?

Усі дівчата підняли руки.

Мілард зітхнув.

— Ну, добре. Я постараюсь бути повністю одягнутим віднині та на віки, аби моя біологія більше нікого не напружувала своїми голими фактами.

* * *

А далі ми все говорили та говорили. Треба було так багато надолужити. Ми так швидко та непомітно скотилися до легкого панібратства, що здавалося, наче ми не бачились лише кілька днів, а насправді минуло вже шість тижнів. Багато що трапилося за цей час — принаймні з ними, — але до мене долітали тільки уривчасті повідомлення, які я отримував із листів, що їх мені надсилала Емма. Мої друзі по черзі описували мені свої пригоди, що вони пережили, досліджуючи дивні місця, куди

вони потрапляли через Панконтуркон. Правда, вони бували тільки в тих часових петлях, котрі попередньо були перевірені імбринами та визнані ними безпечними, оскільки не було достеменно відомо, які загрози чаяться за іншими дверима Панконтуркону.

Вони відвідали часову петлю в Стародавній Монголії та бачили там одного дивного пастуха, який розмовляв мовою овець, скеровуючи свою отару без допомоги палиці або пса, а тільки власним голосом. Олівії найбільше сподобалася мандрівка до петлі в Атлаських горах, що в Північній Африці, бо там в одному маленькому містечку жили такі ж, як і вона, дивні, котрі вміли левітувати. Скрізь понад містечком було натягнуто сіть, тож люди могли цілими днями пересуватися в усіх напрямках, не прив'язуючись до чогось важкого внизу, і все знай собі стрибали з місця на місце, наче акробати в невагомості. Існувала одна дуже популярна серед мандрівників часова петля і в басейні Амазонки: там було одне фантастичне місто, побудоване з живих дерев, чие коріння та віття, дивним чином переплетене між собою, утворювало дороги, мости та будинки. Тамтешні дивні вміли маніпулювати рослинами так само, як і Фіона, — і Г'ю виявився настільки шокований та вражений цим фактом, що майже одразу поспішив звідти геть та повернувся назад до Диявольського Акра.

— Було спекотно та дуже дошкуляли комахи, — розповідав далі Мілард, — але місцеві були неперевершено люб'язними та показали нам, як вони виготовляють із рослин фантастичні ліки.

— А ще вони ходять на риболовлю зі спеціальною отрутою, яка тимчасово паралізує рибу, але не вбиває, — додала Емма, — і вони можуть просто вибрати з води тільки ту, яка їм потрібна. Дуже розумно.

— Були ще й інші мандрівки, — озвалася Бронвін. — Ем, покажи Джейкобу свої знімки!

Емма, що сиділа поруч зі мною, підхопилася з кушетки та побігла діставати світлини зі свого багажу. За хвилину вона повернулася з фотографіями в руці, і ми всі розсілися під торшером, щоб їх подивитися.

— Я лише недавно почала фотографувати і досі реально не знаю, як це в мене виходить...

— Не будь такою скромною, — сказав я. — Деякі з твоїх фото ти мені вже надсилала в листах, і вони були чудові.

— Ой, а я й забула.

Емма була якою завгодно, але не хвалькуватою. Та при цьому вона не боялася сурмити на весь світ про свої досягнення, якщо це стосувалося того, що вона вміла робити добре. Отже, той факт, що вона засоромилася від згадки про її фотографії, означав лише, що вона дуже до себе вимоглива. На щастя для нас обох — оскільки прикидатися, зображуючи захоплення, я вмю дуже погано, — вона була справжнім талантом. Але, при тому що композиція, експозиція і все таке було на висоті (не те щоб я був експертом), по-справжньому цікавими ті знімки робив зміст зображеного на них — цікавими та жахливими.

На першому фото було десь близько дюжини людей, убраних у одяг часів королеви Вікторії, які позували, як позують випадкові люди на пікніку, стоячи на неймовірно перекошених покрівлях будинків, а ті виглядали так, наче їх потропив якийсь сердитий гігант.

— Землетрус у Чилі, — пояснила Емма. — Виготовлено на неякісному фотопапері, який, на жаль, сильно зістарився, після того як ми покинули Диявольський Акр.

Сказала і сразу ж перейшла до наступної світлини. Там був потяг, який зіскочив із рейок та завалився на бік. А ще там же були діти — дивні переважно, — котрі сиділи та стояли довкола, усміхаючись, наче в ті старі добрі часи ця подія була для них розвагою.

— Аварія потяга, — прокоментував Мілард. — Він віз якісь леткі хімікалії, і за кілька хвилин по тому, як було зроблено цей знімок, ми, відступивши на безпечну відстань, спостерігали, як він загорівся, а потім пролунав страшенний вибух.

— А заради чого були ці мандрівки? — запитав я. — Це мені видається набагато менш цікавим, ніж відвідати якусь круту петлю на Амазонці.

— Ми допомагали Шарону, — відповів Мілард. — Пам'ятаєш його — високий такий човняр із Диявольського Акра, у плащі? Щури замість друзів?

Літературно-художнє видання

РІГГЗ Ренсом
Карта днів
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *А. В. Белякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Ю. С. Любавська*

Підписано до друку 15.01.2019.
Формат 84х108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 26,88.
Наклад 8000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51. Тел.: + 3 8 057 717 53 57

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці художників,

перекладачів, редакторів

e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55

e-mail: kyiv@ksd.ua

Pirrz P.

P49 Карта днів : роман / Ренсом Пір'з ; пер. з англ. В. Чумака. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 512 с. : іл.

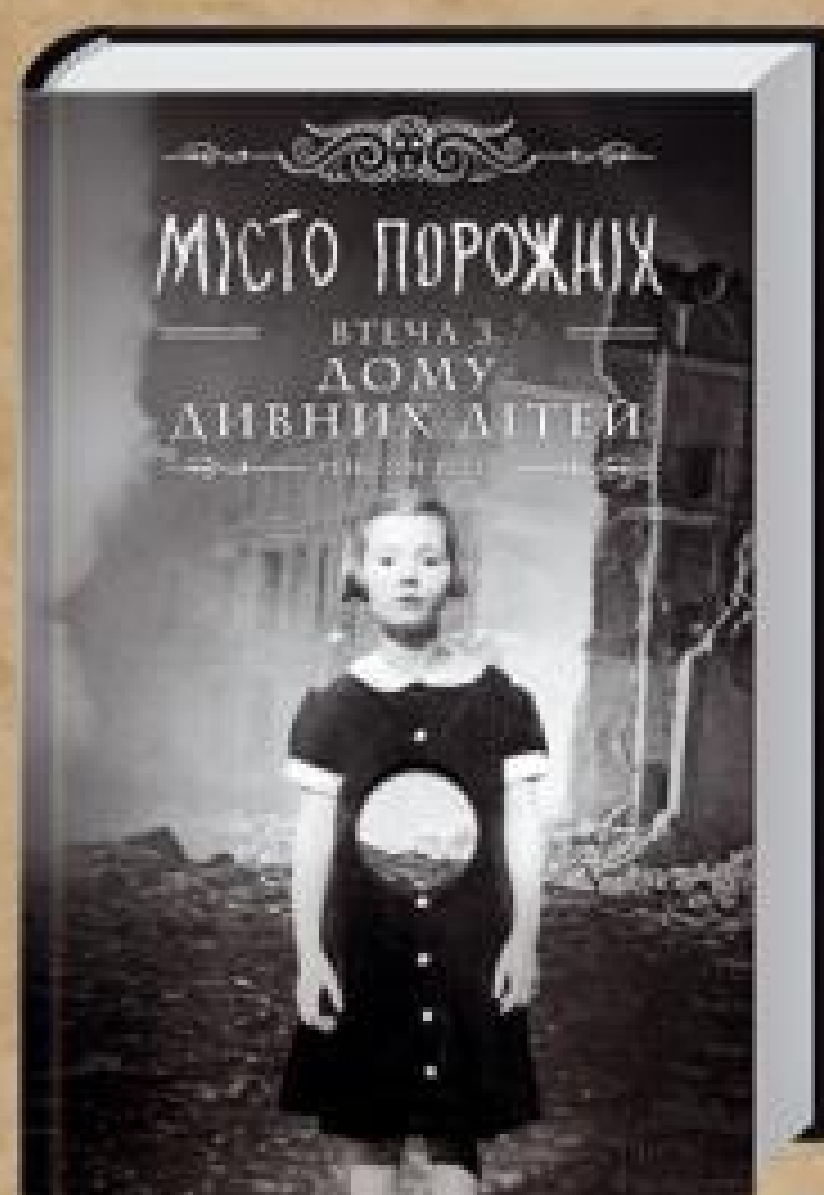
ISBN 978-617-12-6305-5

ISBN 978-0-7352-3214-3 (англ.)

Джейкоб Портман, який нещодавно врятував дивний світ від знищення, повертається додому, у Флориду. З ним пані Сапсан, кохана Емма й вірні друзі. Але є ще дещо... Те, що вириває друзів з ілюзії спокійного життя та штовхає у вир по-справжньому дивних подій. Те, що чатує на Джейкоба, готуючи для нього моторошні випробування. Загадкова карта днів відчиняє браму до давніх епох. За нею — суцільна невідомість...

УДК 821.111(73)

— ДІМ —
ДИВНИХ ДІТЕЙ
— РЕНСОМ РІГГЗ —

Ренсом Піттз © Tahereh Mafi

Джейкоб Портман, який нещодавно врятував дивний світ від знищення, повертається додому, у Флориду. З ним пані Сапсан, кохана Емма й вірні друзі. Але є ще дещо... Те, що вириває друзів з ілюзії спокійного життя та штовхає у вир по-справжньому дивних подій. Те, що чатує на Джейкоба, готуючи для нього моторошні випробування. Загадкова карта днів відчиняє браму до давніх епох. За нею — суцільна невідомість...

ПРИДБАТИ КНИГУ

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6305-5

